

Sygn. akt IV Ka 58/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek

Sędziowie SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

del. SR Nadia Kołacińska - Sumińska (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2015 roku

sprawy **P. O.**

oskarżonego z art.178a§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 28 listopada 2014 roku sygn. akt VI K 488/14

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk, art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**

zasądza od oskarżonego P. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20,00 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt. IV Ka 58/15

UZASADNIENIE

P. O. został oskarżony o to, że:

w dniu 8 września 2014r. ok. godz. 07.45 w m. R. na ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości w stężeniu 2,87 promila alkoholu we krwi, jechał jako kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Radomsku, wyrokiem z dnia 28 listopada 2014r., w sprawie II K 488/14, oskarżonego P. O., uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k., i za to:

1. na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;

2. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;
3. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat;
4. na podstawie art. 49 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł;
5. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 8 września 2014r.;
6. obciążył oskarżonego kosztami procesu.

Powyższy wyrok zaskarżył w części, dotyczącej punktu 4, obrońca oskarżonego, podnosząc, na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k.:

- rażąco niewspółmierność orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, w stosunku do stopnia winy oskarżonego, poprzez nieuwzględnienie przez Sąd właściwości i warunków osobistych oskarżonego, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się po jego popełnieniu, a konsekwencji naruszenie przez Sąd przepisu art. 53 k.k. i art. 55 k.k. w zw. z art. 4 k.p.k.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 4, poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju, tj. pojazdów ciężarowych, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 4, poprzez obniżenie czasu trwania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 4 i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca z wyboru oskarżonego P. O., poparł skargę apelacyjną przez siebie wniesioną.

Prokurator wnosił o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga apelacyjna obrońcy oskarżonego P. O. nie jest zasadna, a podniesione w niej zarzuty należy uznać za chybione.

Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i kompletny, na podstawie materiału dowodowego, którym dysponował, wyjaśnił okoliczności faktyczne, w jakich doszło do popełnienia przestępstwa przez oskarżonego.

W świetle zgromadzonego materiału nie ulega wątpliwości, że P. O. w dniu 8 września 2014r. prowadził pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem 2,87 promila alkoholu we krwi. Nie budzi też wątpliwości, iż prowadząc samochód w takim stanie, doprowadził do kolizji drogowej, za co został ukarany wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 listopada 2014r. w sprawie VI W 424/14 (k. 61 akt sprawy). Prawidłowo te dwie okoliczności (poziom alkoholu we krwi oraz spowodowanie kolizji) Sąd Rejonowy w Radomsku, wydając wyrok, poczytał na niekorzyść oskarżonego.

Nie sposób uznać, by okoliczności, które Sąd wskazał, a mające wpływ na wymiar orzeczonego w punkcie 4 wyroku środka karnego, zostały przez tenże Sąd ustalone w sposób nieprawidłowy – oskarżony prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie upojenia alkoholowego w godzinach rannych, a więc godzinach natężonego ruchu, tym samym stworzył zagrożenie dla pozostałych uczestników tego ruchu, które zmaterializowało się, gdyż oskarżony spowodował

kolizję drogową. W świetle tych okoliczności orzeczone przez Sąd środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 3 lat nie sposób ocenić, jako nadmiernie surowy, czy niesprawiedliwy.

Nie ulega wątpliwości, że sam przepis art. 42 § 2 KK, jednoznacznie nakłada na sąd obowiązek, w razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 KK, orzeczenia wobec sprawcy tego występku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych lub pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Taka treść tego przepisu, odczytana z uwzględnieniem niekwestionowanego jego ratio legis wskazuje, że zakresem orzekałego na jego podstawie wobec sprawcy takiego przestępstwa owego środka karnego i określonym nim zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych, powinna być objęta możliwość prowadzenia przez niego, co najmniej pojazdu, którym on dopuścił się tego czynu zabronionego.

Nie ulega wątpliwości, że tenże przepis art. 42 § 2 KK, daje sądowi możliwość rozszerzenia owego zakazu także, co do pojazdów innego określonego rodzaju, czy nawet do wszelkich pojazdów mechanicznych. Jest to też warunkowane jego ratio legis. Same, bowiem okoliczności, tak podmiotowe, jak i przedmiotowe, popełnionego przez sprawcę czynu mogą dla zapewnienia możliwości rzeczywistego zrealizowania funkcji tego środka karnego, uzasadniać potrzebę takiego „poszerzenia” rodzajów pojazdów, których miałyby on dotyczyć. Może to nastąpić przykładowo w sytuacji, w której ów **sprawca swoim krytycznym zachowaniem wykazał, że pozostawienie mu możliwości prowadzenia innych rodzajów pojazdów, aniżeli ten przez niego w chwili dokonywania czynu kierowany, ani nie gwarantuje jego rzeczywistego wyłączenia z ruchu drogowego, ani też tym samym chroni dostatecznie bezpieczeństwo w komunikacji.**

W ocenie Sądu odwoławczego, zachowanie oskarżonego P. O. uzasadniało orzeczenie przez Sąd I instancji zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a nie tylko pojazdów mechanicznych określonego rodzaju (pojazdów ciężarowych). Jeszcze raz podkreślić należy, że oskarżony mając 2,87 promila alkoholu we krwi wyjechał w godzinach rannych na ruchliwe ulice miasta, spowodował kolizję drogową. Orzeczenie zakazu prowadzenia tylko pojazdów ciężarowych, uczyniłoby ów zakaz iluzorycznym – oskarżony miałby możliwość uczestniczenia w ruchu bez żadnych ograniczeń (mógłby wszak poruszać się pojazdami mechanicznymi kategorii B). Tym samym nie odczułby żadnej dolegliwości związanej z popełnionym przez siebie przestępstwem.

Z przytoczonych względów apelację obrońcy oskarżonego, P. O., należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze stanowiły przepisy powołane w wyroku.